

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om Lovtidende.

(Lovforslag nr. 172. Fremsat 29/1 76).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Tastesen (S):

Da mit partis ordfører i denne sag, hr. Ole Espersen, er forhindret i at være her, skal jeg gøre nogle bemærkninger på hans vegne.

Lovforslaget har 3 hovedformål. For det første vil man lægge Lovtidende og Ministerialtidende sammen i én publikation: Lovtidende. Baggrunden er, at cirkulærer o. lign. som tidligere har været skilt ud til Ministerialtidende, i virkeligheden har haft retsvirkninger for borgerne direkte, hvorfor det rigtigste er at kundgøre dem sammen med love og bekendtgørelser. Der kan ikke være nogen tvivl om, at dette forslag har en rimelig begrundelse.

Dernæst foreslås det, at justitsministeren kan fastsætte bestemmelser om særlige kundgørelsesmetoder, når Lovtidende ikke kan udkomme, f. eks. på grund af strejke. Det foreslås, at der i så fald fortrinsvis skal ske kundgørelse i radio og tv ikke blot om lovens titel og ikrafttrædelse, men også i form af en orientering om det væsentligste af lovens indhold.

Endelig ændrer man ikrafttrædelsesfristen fra 1 uge til 3 uger. Det er klart, at det vil være en lettelse for administration og borgere, at man således får længere tid til at indrette sig på ny lovgivning.

Forslaget er udarbejdet af justitsministeriets Lovtidendeudvalg, som imidlertid ved tidligere lejligheder har afsluttet andre væsentlige dele af sit arbejde. Jeg vil gerne specielt fremhæve to ting: for det første har dette udvalg for nogle år siden udarbejdet retningslinjer for et klarere lovsprog. Retningslinjerne er af justitsministeriets lovfdeling konsekvent lagt til grund ved gen-

nemgangen af forskellige ministeriers lovforslag.

Sammenligner man love, som er blevet udarbejdet for bare 10-20 år siden, med dem, vi har i dag, vil man kunne se, at der er sket betydelige ændringer i lovsproget, ændringer, som har gjort oversigten og forståelsen bedre. Det er derfor forkert, når der stadig er politiske partier, som påstår, at lovsproget er en jungle, og at administrationen på ingen måde har forstået at følge med tiderne.

Jeg vil også gerne fremhæve, at Lovtidendeudvalget i 1967 udgav en betænkning om statens informationsvirksomhed. Denne betænkning er siden fulgt op på forskellig måde, bl. a. i en vejledning udsendt af økonomi- og budgetministeriet i 1972. Resultatet er blevet, at der nu sker betydelig mere annoncering af nye love m. v. fra det offentliges side.

Der er på grundlag af dette arbejde i Lovtidendeudvalget udarbejdet en ny praksis i administrationen, som vi med et moderne ord kan kalde mere forbrugervenlig. Disse tidligere resultater fra Lovtidendeudvalgets arbejde har ikke resulteret i lovforslag og har derfor ikke været til behandling i tinget. Det er grunden til, at jeg har følt det rigtigst at fremhæve det ved denne lejlighed. Det er klart, at den socialdemokratiske gruppe kan tiltræde dette lovforslag.

Biltzing (V):

Jeg skal på venstres vegne sige, at vi stiller os tvivlende over for forslagens første led, nemlig forslaget om sammenlægning af Lovtidende A og Ministerialtidende. For at kunne træffe en beslutning herom må vi have en lang række uklare punkter belyst i retsudvalget.

Forslagets andet led, nemlig den særlige kundgørelse i tv eller radio i tilfælde, hvor Lovtidende ikke kan udkomme, kan jeg tilslutte mig.

Den tredje del af forslaget, nemlig om udvidelse af fristen for loves, anordningers og bekendtgørelser ikrafttræden fra 1 til 3 uger i de tilfælde, hvor retsforlovet ikke selv afgør spørgsmålet, må jeg betegne som en kuriøs sag. Der findes jo næppe den lov, anordning eller bekendtgørelse, der ikke selv angiver sin ikrafttræden. Når begrun-